

جام جهانی و رویای آلمان بزرگ

۱۲ دی ۱۳۹۳ ساعت ۱۴:۰۴

ملی گرایان آلمانی در سراسر قرن نوزدهم، رویای آلمان بزرگ، کشوری متشکل از آلمان و اتریش را در سر داشتند؛ رویایی که حتی اتو فون بیسمارک، صدر اعظم مقتدر آلمان ها، نتوانست به آن جامع عمل بپوشاند؛ تا اینکه با قدرت گرفتن نازی ها و رهبری هیتلر، بار دیگر این آرزوی قدیمی به عنوان یک هدف سیاسی مطرح شد. هیتلر در کتابش، نبرد من، نوشت: "ملت آلمان تنها در یک صورت به پیروزی نهایی خود دست می یابد که تمام ملت آلمان در اروپا با یکدیگر متحد شوند." بی تردید او در اشاره به "تمام ملت آلمان" نگاهی ویژه به مردم آلمانی اتریش داشت.

رویای آلمان بزرگ

ملی گرایان آلمانی در سراسر قرن نوزدهم، رویای آلمان بزرگ، کشوری متشکل از آلمان و اتریش را در سر داشتند؛ رویایی که حتی اتو فون بیسمارک، صدر اعظم مقتدر آلمان ها، نتوانست به آن جامع عمل بپوشاند؛ تا اینکه با قدرت گرفتن نازی ها و رهبری هیتلر، بار دیگر این آرزوی قدیمی به عنوان یک هدف سیاسی مطرح شد. هیتلر در کتابش، نبرد من، نوشت: "ملت آلمان تنها در یک صورت به پیروزی نهایی خود دست می یابد که تمام ملت آلمان در اروپا با یکدیگر متحد شوند." بی تردید او در اشاره به "تمام ملت آلمان" نگاهی ویژه به مردم آلمانی اتریش داشت.

اتریشی ها بعد از جنگ جهانی اول و از بین رفتن امپراطوری کشورشان، علاقه زیادی به اتحاد با آلمان داشتند اما با قدرت گرفتن نازی ها، این علاقه به مخالفتی جدی تبدیل کرد. با این وجود، دولت ضعیف اتریش در نهایت نتوانست در مقابل فشار نازی های این کشور مقاومت کند و در سال ۱۹۳۸، اتریش، بدون خونریزی، ضمیمه آلمان نازی شد تا آئنشلوس (اتحاد) شکل بگیرد. جام جهانی ۱۹۳۸ سومین دوره این رقابت ها بود که تحت الشعاع مسائل سیاسی قدرت گرفتن نازی ها در آلمان و جنگ های داخلی اسپانیا بود که این مسئله مانع از حضور ماتادورها در این رقابت ها شد. از سوی دیگر تیم اتریش که در آن دوران تحت اشغال آلمان نازی قرار داشت، به این دلیل نتوانست در این دوره از رقابت ها شرکت کند و در نتیجه آدولف هیتلر به مربی تیم ملی آلمان دستور داد از چهار بازیکن اتریشی در ترکیب تیم خود استفاده کند. این در حالی بود که بازیکنان وطن پرست اتریش مانند سیندلر به مبارزه فکر می کردند.

الجزایر در اشغال فرانسه؛ تاریخچه ای از خشونت

وقتی فرانسه با دو گل زین الدین زیدان، پسر یک زوج الجزایری ساکن ماریسی، قهرمانی در جام جهانی ۱۹۹۸ را جشن گرفت، برای بسیاری در هر دو کشور، خاطرات اتفاقات ۴۰ سال قبل زنده شد؛ خاطره فرار مخفیانه ۹ بازیکن الجزایری لیگ فرانسه که در بین آنها نام رشید مخلوفی (Makhloufi Rachid) و مصطفی زیتونی (Zitouni Mustapha)، دو بازیکن اصلی تیم ملی فرانسه هم دیده می شد. ستاره هایی که بسیاری غیبت آنها را یکی از دلایل اصلی ناکامی فرانسه در رسیدن به قهرمانی در جام جهانی ۱۹۵۸ سوئد دانسته اند.

مخلوفی و زیتونی با پشت کردن به هر آنچه می توانستند در فرانسه به آن برسند، در بهترین سال های دوران حرفه ای شان، پرچم دار انقلابی شدند که به یک استعمار ۱۳۰ ساله پایان داد.

فرانسوی ها در سال ۱۸۳۰ به الجزایر حمله کردند و کمتر از یک دهه طول کشید تا آن را به اشغال خود درآورند، بهانه حمله توهین حاکم الجزیره به کنسول فرانسه بود که از بازپرداخت بدهی ۳۰ ساله شان خودداری می کرد.

مبارزات الجزایری ها برای بیرون راندن استعمار گران فرانسوی تا یک قرن بعد به شدت سرکوب شد؛ از امیر عبدالقادر تا انقلابیون کوه های اوراس، در نهایت هیچ یک نتوانستند در مقابل خشونت بی رحمانه فرانسوی ها مقاومت کنند.

به این ترتیب در نیمه اول قرن بیستم، الجزایر کشوری با ۱۰ میلیون جمعیت بود که در آن، ۹ میلیون مسلمان عرب زبان در کنار یک میلیون فرانسوی زندگی می کردند. قوانین تبعیض آمیز، الجزایری ها را در کشور خودشان به شهروندانی درجه دو تبدیل کرده بود.

تدریس به زبان عربی ممنوع شده بود و الجزایری ها تنها در خانه های شان می توانستند به زبان مادری صحبت کنند. در واقع الجزایر به یکی از ایالت های فرانسه تبدیل شده بود؛ مانند نرماندی یا بورگونی.

مبارزه در زمین ورزش

در شرایطی که سرکوب شدید، فرصت و جرأت اظهارنظر را از الجزایری ها گرفته بود، جوانان الجزایری راهی برای ابراز وجود پیدا کردند. رقابت های ورزشی جایی بود که آنها می توانستند نشان بدهند نه تنها از فرانسوی ها ضعیف تر نیستند، بلکه توانایی های به مراتب بیشتری نیز دارند. در المپیک ۱۹۲۸ آمستردام، تنها مدال طلای فرانسه را بوغرا العوفی در دوی ماراتن به دست آورد.

در ۱۹۳۶، عبدالقادر عابس به عنوان اولین الجزایری، فرصت حضور در تور دو فرانس را پیدا کرد و در ۱۹۵۶، علی میمن، در المپیک ملبورن، بار دیگر مدال طلای ماراتن را نصیب فرانسه کرد (او با نام آلن میمن در مسابقات شرکت کرده بود).

در این بین، مسابقات فوتبال برای مبارزات ضد استعماری الجزایری ها الهام بخش تر بود؛ مبارزه ای رودررو با دشمن که هر گل و هر پیروزی، می توانست معنایی متفاوت داشته باشد.

فوتبال در خط مقدم مبارزه

با محدود شدن عرصه فعالیت های سیاسی برای جوانان الجزایری، باشگاه های فوتبال محلی برای حفظ هویت ملی بود. باشگاه های فوتبال الجزایری در دهه های ۱۹۲۰ و ۱۹۳۰ توسعه زیادی پیدا کردند و از هر فرصتی برای ابراز عقیده استفاده می شد؛ از انتخاب رنگ های سبز و قرمز به عنوان رنگ های متبرک اسلامی تا نامگذاری باشگاه ها. یکی از باشگاه های معروف آن سال ها، بود شده گرفته، اسلام پیامبر تولد به اشاره، Mouloud، از آن نام که بود Mouloudia

جبهه آزادی بخش ملی و اسلحه ای به نام فوتبال

با اوج گیری دوباره مبارزات استقلال طلبانه الجزایری ها بعد از جنگ جهانی دوم، گروهی از جوانان الجزایری در سال ۱۹۵۴ ارتش آزادی بخش ملی (Nationale Liberation de Front) را پایه گذاری کردند. یکی از رهبران جبهه، احمد بن بلا بود که در سال های پایانی دهه ۱۹۳۰، مدتی برای المپیک مarseille هم به میدان رفته بود. پس تعجب برانگیز نبود که آنها برای اعلام موجودیت گروه جدیدشان هم یک رویداد فوتبالی را برای دیده شدن انتخاب کنند. آنها در پوشش تماشاگران جام جهانی به سوئیس رفتند و از پوشش رسانه ای این رقابت ها، برای معرفی گروه شان استفاده کردند.

تیم FLN؛ صدای جهانی

تنها دو روز پیش از دیدار دوستانه تیم ملی فرانسه مقابل سوئیس، دیداری که برای آماده سازی خروس ها برای جام جهانی ۱۹۵۸ انجام می شد، نشریه اکیپ خبر از خروج مخفیانه ۹ ستاره الجزایری لیگ فرانسه داد؛ بازیکنانی مانند عبدالرحمان بوبکور، عمار رَوی، عبدالحمید بوچوک و سعید پراهیمی. اما ستاره های این جمع، رشید مخلوفی و مصطفی زیتونی بودند.

مخلوفی ۲۱ ساله، ستاره سن اتین بود. سن اتین با گلزنی ها او، قهرمان رقابت های لیگ فرانسه در سال ۱۹۵۷ شده بود و در فاصله سه ماه تا جام جهانی، او یکی از امیدهای اصلی پل نیکلاس، سرمربی فرانسه، در خط حمله محسوب می شد.

سرانجام انقلاب، ستاره ها و رهبران

رشید مخلوفی پس از مدتی بازی برای تیم سوئیسی سِرِوت، به سن اتین برگشت و با این تیم در سال های ۱۹۶۴، ۱۹۶۷ و ۱۹۶۸ قهرمان لیگ فرانسه شد. آخرین بازی او با پیراهن سن اتین، در فینال جام حذفی با بوردو بود. مخلوفی در آن دیدار هر دو گل تیمش را به ثمر رساند تا سن اتین با پیروزی ۱-۲، قهرمانی در جام حذفی را هم جشن بگیرد. ژنرال دو گل در هنگام اهدا مدال به مخلوفی، به او گفت: "Vous est'c France La" (فرانسه از آن توست!)

تیم های ملی فرانسه و الجزایر در سال ۲۰۰۱، برای اولین بار بعد از جدایی، مقابل هم قرار گرفتند اما خیلی زود مشخص شد هنوز زخم های کهنه التیام پیدا نکرده است. هواداران الجزایری که بیشترشان ساکن فرانسه بودند، در هنگام پخش Marseillaise La حسابی سر و صدا کردند و وقتی خروس ها تا دقیقه ۷۶، با چهار گل پیش افتادند، با ورود به زمین، بازی را نیمه کاره گذاشتند.

احتمال وقوع جنگ سرد در جام جهانی

در حال حاضر تیم ملی آمریکا در گروه G رقابت های جام جهانی با غنا، آلمان و پرتغال همگروه است و احتمال صعود آن ها از این گروه به عنوان تیم دوم دور از دسترس نیست و از طرفی نیز روسیه در گروه H مسابقات با بلژیک، کره جنوبی و الجزایر یک گروه قرار دارد، به زعم اغلب کارشناسان در این گروه دو تیم روسیه و بلژیک دو تیمی هستند که شانس صعود به عنوان تیم نخست را دارند. اگر روسیه با توجه به دانش کاپلو به عنوان تیم نخست صعود کند. احتمال رویاروی این دورقیب دیرینه در عرصه ی سیاست این بار در زمین فوتبال وجود خواهد داشت. به هر حال رویدادهای سیاسی اخیر و قوت گرفتن احتمال رویارویی دو تیم آمریکا و روسیه خطرات دوران جنگ سرد قبل از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی سابق را در ذهن ها تداعی خواهد کرد .

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/۲۰۳۱۱/بزرگ-آلمان-رویای-جهانی-جام/>